

د غرو ورتال

يوځاي كونكي-تاج محمد مبین

Ketabton.com

د کتاب په اړه

نوم : د غرورتال

یوځای کونکي: تاج محمد مبین

ژبه : پښتو

د ترلاسه کیدو ځای : **Ketabton.com**

یاد ناول د فیسبوک څخه په برخو برخو راټول شوي دي
وروسته د تاج محمد مبین له لوري یوځای اوتاسو ته وړاندي
شوي دي.

ناول

رنا د مور او پلار یوازینی نازدانه لور وه، چې له
کوچینوالي یې هغه ډیره نازولې را لویه کړې وه.

او الله ج ډېر بنايست هم ورکړی و، ته به وايي چې په قلم
دي جوړه کړې ده. خپل حسن او د کورنۍ نازونو له هغې
يوه مغروره او بي پروا انجلۍ جوړه کړې وه.

دا چې پلار يې د زده کړو څخه محروم و، نو په رڼا يې ډېر
تاکيد کولو چې زده کړې وکړي او بڼه راتلونکي ولري، رڼا
هم د پلار د همدې هيلې د پوره کولو په خاطر
خپل ټول فکر يوازې په زده کړه کې و، بي حايه يې وخت
نه ضايع کول .

همدا کوبښونه يې د دې سبب شول چې د خپلې خوښې
پوهنځي (طب) ته بريالۍ شي، د هغې هيله د خان څخه د
يوې ښې ډاکټرې جوړېدل و، نو ځکه
يې د دې لپاره ډيرې هلې ځلې کولې.

شکيب هم چې د طب پوهنځي زده کړيال و، يوه ورځ په
پوهنتون کې د يوې غونډې پر مهال د رڼا سره مخ شو، د
هغې يو نظر د شکيب په زړه د شاهين په څېر حمله وکړه
او زړه يې پرې وبایلود

شکيب به هره ورځ د خپلې ناخبرې مينې د راتگ لپاره د
پوهنتون مخکې دقيقې او ساعتونه شمېرل.

تر څو د رڼا د بنايسته مخ يو ديدن د خپل زخمي زړه لپاره
ملهم کړي..

..ورځي تيريدي

شکيب نور بي صبره شو، غوښتل يې چې رڼا له نږدې نه
وگوري او خبرې ورسره وکي.

يو ورځ رڼا د خپلې يوې ملگرې سره د پوهنتون په ميداني
کې روانه وه.

شکيب يې تر څنگ تېرېده قصدا يې داسې په اوږه ووهله.
رڼا هيڅ هم ونه ويل.

خو ملگرې يې چې ډيره زړوره وه په شکيب غږ کړ.

روند يې سترگې نه لري؟

د شکيب ژبه ونښته، وار خطا شو خبرې ترې هيرې شوي،
وبخښئ پام مې نه و، قصدي اراده مې نه وه.

_ اينده خيال کوه!

کنه بيا دې څنډل سرته نيسم..

او نور ترې روانې سوي

رڼا ته يې وويل: ما وليد قصدا يې تاسره اوږه وجنگوله.

داسې ښکاري درباندي مين دي.

رڼا په کتاب ټينکه ووهله، جلی خوله دې بنده که!

هر وخت چټي چټي لگيا يې.

په سبا ورځ چې بيا دواړې پوهنتون ته راتلې شکېب د
پوهنتون په دروازه کې ورته ولاړ و. او په رڼا کې يې خپلې
دوه سترگې ښځې کړې وې.

د رڼا خو ورته پام نه و.

خو د ملگرې يې په شکيب سترگې ولگېدې، رڼا يې په اوږه
ورو وټپوله.

ای تاته ویم گوره هغه هلک بیا ولاړ دی.

رڼا: ولاړ به وي نو څه يې کوي؟

_ هسې ښکلې ځوان دی، شتمن هم معلومېږي دومره بد نه
دی ستا يې په اړه څه نظر دی؟

رڼا: هغه له غوږ کلکه ونيوه، چې تا بيا خپلې کړتې شروع
کړې.

_ خو رښتيا ویمه، هغه درسره مينه لري.

نه گوري هره ورځ لکه مجنون درته ولاړ وي بيچاره.

رڼا په کرس کرس وځنډل.

هی ته لکه د مینې سریالونو او کیسو لیونئ کړې يې.

مینه مینه نشته، دغه خبرې یواځې په کیسو او سریالونو کې
وي، زه چې کله دغه خبرې اورم نو خدا مي ورته راځي.

نو ته هم مهرباني وکړه، له دې خیالي او عبث خبرو

راووځه.

راتلونکي کي بيا زما ترمخ داسي خبرې ونکړي.
که ستا خوښ وي، خپله ورسره يارانۀ شروع که
شکيب له دې حالت نور بي صبره شو اراده يې وکړه، چې
رنا ته د خپل زړه خبره وکي، پوهه يې کړي چې څومره
مينه ورسره لري، خو يوې خبرې به

به ډېر زيات ځوروه

چې ايا رنا به يې ومني کنه؟.....

او څنگه د خپل زړه خبره تر هغې ورسوي، هيڅ لار په
نظر نه ورتله.

او نه داسي بل څوک و، چې ورڅخه مرسته وغواړي.
اخبر يې ځان سره سلاح وکه، چې يو ليک به ورته وليکم
ليک يې وليکه خو بيا حيران و، چې اوس يې تر رنا څنگه
ورسوي.

ځکه رنا ډيره غوصه ناکه جلی وه

له ځانه سره لگيا شو کله چې راتله په ځمکه به يې ورته
وغورځوم

بيا يې فکر وکړ چې زه څومره کمعقل يم هغه مغروره
انجلی به کله له ځمکې ليک پورته کړي، خو ماسره بله لار
هم نشته.

په همدې فکرونو کې د خیال نړۍ ته تللی و، چې په رڼا یې
سترګې ولګیدې چې د پوهنتون په دروازه را ننوته.

ژر یې لیک په یو کتاب کې کېښود، او د هغې د راتګ په
لاره یې وغورځو

خپله یو طرف ته پټ شو، رڼا یې له لرې تعقیبوله

رڼا چې کله را نږدې سوه، په کتاب یې نظر ولګېد

رڼا د کتاب سره ډیره مینه درلوده، غوصه هم سوه چې دا له
کوم بې پروا څخه دلته پریوتی

کتاب یې را واخېست، او د خپل ټولګي په لور روانه شوه.

شکيب: له خوشحالی نه په جامو کې ناخایده، چې رڼا کتاب
پورته کړ.

خو چې دا فکر به ورته ورغی چې هغه به یې ومني کنه؟

له شونډو به یې مسکا لاره

څیره به یې خفګان ونيوه

د رڼا درسي ساعتونه پای ته ورسېدل، رخصتی وخت نږدې
سو او د خپل کور په طرف روانه شوه.

کله چې کور ته ورسېده، له خپل بیک څخه یې کتابونه په
الماری کې ایښودل، چې له هغه کتاب لیک وغورځید.

رڼا په لږزیدلو لاسونو لیک پورته کړ،

لیک یې پرانیستی

په کې ليکل شوي و.....

السلام عليكم...

زما د خوبونو شهزادګۍ.

هغه هلک يم چې تيره ورځ مو ميداني کې سره ټکر وکړ
د ليک لپاره ډيره زياته بخښنه غواړم خو بل لار راسره نه
وه.

ما چې په لومړي ځل په هغه سمینار کې وليدې زړه مې
درباندي بايلود، له هغې ورځې مې د خوب او خيال نړۍ
يوازي ته يې.

په فکر کې مې يوازي ستا څيره ګرځي، زړه مې يوازي ستا
ياد کوي، او ژوند مې يوازي ستا په نوم تېرېږي بس.

زه پوهېږم چې ته به فکر وکړې دا په ما لار وهي، خو په
لوی خدای ج باور وکړه زه درسره ډېره مينه لرم، او غواړم
تا د خپل ژوند شهزادګۍ جوړه کړم

په ډېر ستري هيلې مې ستا لپاره دا ليک ليکلی او ژوند مې
ستا په نوم کړی، هيله کوم چې نه ونه وايي او غوښتنه مې
ومنه

درنښت

ستا شکیب.

رنا له غصي سره واوبننه، ليک يې وشکو او لري يې
وغورخو.

له خان سره وبنگېده دا هسي عبث خبرې دي، دا هلک يو
سبق غواړي داسې له ما نه کرار يري
په سبا رنا پوهنتون ته لا نه ره، حکه ميلمانه ورکره راتلل.
شکيب د پوهنتون مخ ته انتظار و، خو خله يې وکتل خو رنا
پوهنتون ته رانغله

شکيب ډېر وار خطا شو چې دا ولي نه ده راغلي حکه رنا
يوه ورځ هم پوهنتون نه قضا کول، هره ورځ به راتله.
شکيب تر ډېر ناوخته په پوهنتون کې و، اخېر يې له خانه
سره وويل انسان دى کېدای شي نن به ورته کوم اړين کار
پيدا شوى وي سباته به لخيره راشي.

په سبا ورځ دا وخته پوهنتون ته راغى د دروازي په مخ کې
انتظار اېست چې کله به رنا راشي، هر موټر ته به يې په
خېر خېر کتل چې اوس به کوم يو نه رنا را کوزه شي،
تقريباً يو نيم ساعت انتظار وروسته د پوهنتون مخکې موټر
ودرېد او رنا ترې بښکته شوه.

شکيب ډېر خوشحاله سو، خو دا چې رنا به څه عکس العمل
وښايي

په شونډو به يې خوره مسکا ورکه شوه رنا پوهنتون ته
داخله شوه، خو نن يې ملگرې هم ورسره نه وه.

یوازي وه او دلیک اړوند کوم عکس العمل یې ونښود
دشکیب زړه صبر نه کوي او
اراده یې وکه نن چې هر څنگه کیږي مخامخ یې ورته وایم.
د رڼا مخ ته ووت

سلام اغلي!

وبخښئ اغلي یوه خبره مې درته کوله
رڼا په غوصه وروکتل احمق انسانه!
تا څنگه جرات وکړ ماته لیک ولیکي؟
او اوس زما لار دې هم نیولې،
تا زما په اړه څه فکر کړی؟ زه د درني کورنۍ انجلۍ یم د
خپل کور شمله یم.

لوچکه، لوفره بی تربیه ته هیڅ شرم نه لري ورک شه!
همداسې نور بډر د یې هم ورته وویل
شکیب سر بنکته کړ: په عاجزۍ وویل هیله کوم داسې مه
وايئ

ما تر اوسه هیڅ انجلۍ ته نه دي کتلي، ته چې څه فکر کوي
زه هغسي انسان نه یم.

زه دلته خپله د اقتصاد پوهنځي زده کړيال یم.

زه په رښتيا در سره مينه لرم زړه مې بې اختياره ستا په
لېدو درېږي، ستا نه بغير مې يوه شېبه هم زړه ارام نه
لري، هيله كوم ما درک کړئ!

رنا: کت کت و خندل وي وويل فکر كوم د ادبياتو کتابونه
ډېر گوري او يا هم هنري زيبا اکتينگ دي بد نه و ولا
زه په دي عبث خبرو خپل وخت نه ضايع كوم،
اوسنی ميني دروغ او مطلبي دي.

شکيب يې خبر ونيوه، پوره يو کال وشو هره ورځ ستا د يو
نظر ديدن لپاره دلته پوهنتون مخته ستا د راتلو انتظار كوم.
درس سره مې زړه نه لگي، کار ته مې زړه نه لگي، په هر
ځای کې راته ستا څېره ښکاري، خوبونو او خيالونو کې مې
هر وخت راځي
ايا دا مينه نه ده؟

رنا: زه په دي کيسو نه پوهېږم او نه پرې باور لرم، اوس
مهال راته يوازي خپلې زده کړې مهمې دي، د نور څه په
اره فکر نه كوم...

شکيب: گوره ستا هيلې زما هيلې، زه ستا د هيلو خنډ نه
کېږم، بلکه ستا همت به شم. د نړۍ هره خوشحالي به ستا
جولۍ ته واچوم

رنا په غوصه شوه بس دی نور.

ما خپله خبره خلاصه کړه، نن خو مې په سمه پوه کړې
داځل دې خیر خو که بیا دې د داسې کوم غلط حرکت هڅه
وکه، د پوهنتون ادارې ته دې معرفي کوم
شکيب: ورته سلگو ونيو، چې خیر دی عذر درته کوم
داسې مه کوه.

يو ځل خو پرې فکر وکړه

زما مينه رښتيني ده، زه بغير له تا نيمگري يم، له تا مې
زړه نه صبريزي.

رڼايي نور خبرو ته غوږ ونه نيو، او چابکه له هغه ځای
روانه شوه.

شکيب پسي غږ کړ مغروري!

دا د زړه لوبه ده او ته د زړه په لوبه نه پوهېږي، تا مينه نه
ده کړي او نه هم د مينې قدرت پېژني، د مينې زور او قوت
به هغه وخت در مالوم شي چې مئینه شي، کنه تاسو د
بنايست خاوندان خو يوازي د خپل بنايست په غرور بڼه
پوهېږئ تاسو مينه څه پېژنئ؟

د شکيب زړه مات شو، سترگي يې له اوښکو ډنډ شوي ډېر
و درديد ځمکي ځای نه ورکو.

سرگردانه د خپل کور په لور روان شو، د رڼا چلند ډېر
زيات خفه کړ.

شکيب له خانه سره وويل: خير وخت به ورکړم گوندي زړه
بي نرم شي

په سبا ورځ بيا شکيب پوهنتون ته وختي راغي ، او د رڼا
راتلو ته يې انتظار اېست

رڼا راغله له موټر بنکته سوه، په شکيب يې سترگې ولگيدي
په غوصه يې وروکتل او د خپل پوهنځي په لور چابکه
روانه شوه.

څو ورځې همداسې تيرې شوې، هره ورځ به شکيب په
پوهنتون کې د رڼا د راتگ په انتظار و.

خو رڼا يې هيڅ په کيسه کې نه وه.

يو ورځ د پوهنتون د دروازي مخته شکيب ولاړ و، چې رڼا
هم راغله..

په شکيب يې سترگې ولگيدي، چې مړاوي خيره ولاړ
دی....

او د خواشینی نښې يې په مخ له ورايه ښکارېدي

د رڼا هغه بدرد را په زړه شول، چې تيره ورځ يې ورته
ويلي ول.

غوښتل يې ورشي د هغو خبرو لپاره بخښنه وغواړي ، خو
زړه يې ونه شو...

د خپل ټولگي په لور روانه

ورخ له نيمې اوښتې وه، چې ناڅاپه د پوهنتون په دروازه
کې درنه چادونه وسوه.

ټول پوهنتون کې چغې او منډې سوي، يو ويره خوره سوه
زده کړيالانو او استادانو يو خوا بل خوا منډې وهلې، د
وحشت تيارې خورې وي، خو تنو ترهگرو په پوهنتون برید
وکر

لومړی يې په دروازه کې يو موټر بم برید وکر.
او بيا پوهنتون ته ننوتل، ترهگر داسې وحشي ول، چې.
څوک به يې لیده نو په مرميو به يې سوری سوری کړ.
دې سره امنيتي ځواکونه هم سيمې ته ورسېدل او د ترهگرو
سره په جگړه شول.

هر څوک په تېښته ول

شکيب سره د رڼا غم شو، خدای مه که په هغې څه وشي ،
زه ژوندی نه شم پاتې کيدای.

له چاودنې سره سم يې د رڼا د پوهنځي په لور منډه کړه...
لاره کې يې په څو جسدونو سترگی ولگېدې، چې په وينو
کې لت پت پراته ول.

لږ مخکې چې لار دوه انجونې بې حرکتې پرته وي.

د شکيب حالت نور هم خراب سو

رڼا د پوهنځي په څلورم پور کې وه

دېره زياته ويريدلي وه، زده کړيالانو منډې وهلي، او نارې
وهل کيدې چې ژر وتبنتې تر هگر دېخوا را روان دي، رڼا
هم په زينو کې منډه کړه

يو تر هگر د رڼا دي پوهنځي ته ځان رسولي و.

او په زده کړيالانو يې بې رحمه پزې کولې.

رڼا چې کله اخيري پور ته ورسېده، نو تر هگر سره انگر
کې مخامخ سوه. د رڼا لاسونه او پښې سست شول مرگ يې
په خپلو سترگو وليد

په دې کې شکيب هم ورسېد.

تر هگر د توپک شپيلۍ د رڼا په لور تاوه کړه، شکيب چيغه
کړه چې نازما په رڼا څه نه شي کېدلې.

په منډه يې رڼا ته ځان ورسو او له هغې يې غيره تاوه کړه
دوه غبرگي گولي د شکيب په ملا ولگيدې.

ورسره سم يوه مرمۍ د تر هگر په ټنډه سرېخ سوه، تر هگر
اخ وکړ ځای پر ځای پرېوت.

دا له لرې يو امنيتي نښان وپشتونکی و،

د شکيب په بدن وينې لکه د سپلاب په څېر روانې سوي،
ټول بدن يې وينو کې لت پت شو.

رڼا په دواړو لاسونو غير پورې ټينگ نيولې و چيغې يې
وهلې چې تا داسې ولې وکړل؟ زه د دې وړ نه وم

خو د شکېب پښې سستي شوي، په ځمکه پړيوت .

رنا يې ژر سر په غېر کې کېښود.

غريو واخېسته

شکيب د رنا مخ په دواړو لاسونو کې ونيو، په تبسم يې
وويل.

ای مغروري جلی اوس خو دي ومنله کنه ، چې زه لوچک
او لوفر نه يم، زما مينه رښتيني ده، او مينه عبس خبرې نه
دي.

رنا سلگي وهلي، اوبنکي يې د شکيب په مخ وڅڅيدي.

خو د شکيب سترگي نور پټې پټې کيدي.

رنا بيا چيغې کړې په تا هيڅ نه شي کېدلی، ته ما نه شی
پرېښودی

تا زه غوښتم کنه وگوره زه ستا په وړاندي يم.

مينه درسره لرم، پيره زياته مينه درسره لرم

رنا يواځې ستا دا

بس اوس ته پاڅېره پاڅېره!

لکه ليونئ له ځانه سره لگيا سوه.

خو د شکېب روح د اسمانو په طرف خپلې وزرې رپولي،
او بې روحه جسد يې د رنا مخ ته موسکي پاتي شو.

رنايي اوس هم نه مني ، چي د هغي شكيب دي مړ شوي
وي.

هره ورځ په پوهنتون كې د هغه د راتلو لارې څاري په هغه
پسي گرځي اخوا دپخوا يې لتوي، نارې كوي، كله لكه
ليونۍ په چيغو چيغو ژاړي.

پاي.....

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**